

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δο 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Δρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται:
Διεύθυνσιν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου
Ἀθῆναις

ΕΤΟΣ ΕΝΝΑΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1900 ἕως 15 Σεπτεμβρίου 1901. Ὁφείλουσι δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες τὰ ἐγγραφοὶ συνδρομηταὶ τὰ ἀποστέλλουσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καὶ τὰ ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς ἢ ταχυδρομικοῦ δελετηρίου πρὸς τὸν συντάκτην κ. Γεώργ. Κ. Γάγαρον.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐννεαετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἐκκλησιαστικὰ πράγματα
ἐν Ἡπείρῳ.

Β'

Ἐν τῷ μεταξύ ἐτι μᾶλλον περιεπλάκησαν τὰ πράγματα. Ἀφ' ἐνός ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης Ἰωαννίνων βλέπων τοὺς Ζαγορισίους ἐννοουμένους ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἤρξατο θωπεύων αὐτοὺς ὑπερμέτρως καὶ ὀλίγης προσοχῆς ἀξιῶν τὰς ἀπαιτήσεις τῶν λοιπῶν τμημάτων, ἡ δὲ πολιτεία αὕτη προὐκάλεσε ρῆξιν τῶν ἀντιπροσώπων τῶν τριῶν τμημάτων πρὸς τὸν Μητροπολίτην, οὗ δι' ἀναφορῶν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν ἐζητήθη ἡ ἀντικατάστασις ἀφ' ἑτέρου δὲ οἱ ἐκ Ζαγορίου νικηταὶ ἰδρύσαντες ἐν Ἰωαννίνοις τὴν Ζαγορισιακὴν δημογεροντίαν ἐπέβαλον βαρυτάτας εἰσφορὰς εἰς τὰς κοινότητας Ζαγορίου πρὸς πληρωμὴν τῶν εἰς Κωνσταντινουπόλιν ἀπανηθέντων καὶ ἡνάγκαζον αὐτάς, ἵνα δι' ἀναφορῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν αἰτήσωνται αὐτὴν κατάργησιν τῆς Ζαγορισιακῆς δημογεροντίας καὶ τὴν ἰδρυσιν ἐνιαίου Μητροπολιτικοῦ δικαστηρίου. Ἡ ἐκκλησία ἐπιληρθεῖσα τῶν ἀναφορῶν, τούτων καὶ τὰς μὲν κατὰ τοῦ Μητροπολίτου ἀπευθυνόμενας τῶν τριῶν τμημάτων μετὰ πολλοὺς ἐλιγμούς ἀπορρίψασα, τὰς δὲ κατὰ τῆς Ζαγορισιακῆς δημογεροντίας ἀποδεξαμένη προθύμως, κατ' οὐδὲν ἐβελτίωσε τὴν τῶν πραγμάτων κατάστασιν. Διότι αἱ μὲν διακοπεῖσαι σχέσεις τῶν ἀντιπροσώπων τῶν τριῶν τμημάτων πρὸς τὸν Μητροπολίτην δὲν ἐπανελήφθησαν διὰ τῆς ὑπὲρ αὐτῶν ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, ἡ δὲ συνεπεία τῆς ἀναφορᾶς τῶν κοινότητων τοῦ Ζαγορίου κατάργησις τῆς Ζαγορισιακῆς δημογεροντίας δὲν ἐπέφερε τὴν σύστασιν ἐνιαίου δικαστηρίου, ἀλλ' ἠῦρυνε τὸ χάος ἐπεκτείνασα τὸ δικαιοστάσιον εἰς ὅλην τὴν ἐπαρχίαν.

Ἡ Ἐκκλησία καὶ μετὰ τὴν οἰκτρὰν ἀποτυχίαν καὶ τὴν κατάργησιν τῆς Ζαγορισιακῆς δημογεροντίας ἐπέμενεν ἐκ πείσματος καὶ κακῆς ἐννοουμένης φιλοτιμίας εἰς τὴν σύστασιν ἐνιαίου ἐπιταμελιοῦς δικαστηρίου, ὅπερ ὀλόκληρος ἡ ἐπαρχία πλὴν τοῦ Ζαγορίου ἐξ ἴσου πέισμόνως ἀπέκρουσεν ἀξιοῦσα τὴν ἐφαρμογὴν τῆς πρώτης καὶ ἀμετακλήτου (:) ἀποφάσεως Κωνσταντινίου τοῦ Ε' περὶ ἐξαμελοῦς δικαστηρίου. Οὕτω διέρρεον εἰς ἀμοιβαίας ἀντεγκλήσεις ὁ χρόνος. κατέρρεον δὲ αἱ Μοναὶ καὶ αἱ Ἐκκλησίαι, κατεβροχθίζοντο τὰ κληροδοτήματα, παρελύετο ἡ τῶν σχολείων λειτουργία καὶ οἱ σφετερισταὶ τῶν ἱερῶν περιουσιῶν, οἵτινες ἄλλοτε τούλαχιστον ἐθεώρουν ἀπαραίτητον πρὸς ἄνετον ἀπολαύσιν τῶν ἀρπαγῶν αὐτῶν νὰ ἐγκαταλείψωσι διὰ νυκτός τὸν τόπον μας καὶ ζήσωσιν εἰς ξένον

κράτος, ἥδη περιήρχοντο τὰς ἀγυῖας τῶν Ἰωαννίνων ροκανίζοντες ἀφόβως τὴν συληθεῖσαν λείαν καὶ προπηλακίζοντες εὐθαρσῶς τοὺς διαπληκτιζομένους ἀντιπροσώπους τῆς ἐπαρχίας, τὸν Μητροπολίτην καὶ τὴν Ἐκκλησίαν. Τέλος ἡ ἀγρία καὶ ἱερὰ σύνοδος ἤρξατο, φαίνεται, συναισθανομένη τὸ φοβερὸν ἐγκλήμα, ὅπερ διέπραξε κατὰ τῆς Ἡμετέρας ἀτυχοῦς ἐπαρχίας, καὶ διὰ Πατριαρχικῆς ἐπιστολῆς διέταξεν ὅπως σώσῃ τὴν κακῶς ἐννοουμένην φιλοτιμίαν τῆς ἵνα σχηματισθῇ ἐξ ὀφφικίου ἐπταμελὲς δικαστήριον, ὅπερ καὶ συγκροτηθὲν ἤρξατο ἐσχάτως λειτουργοῦν καὶ σπουδαιοτάτας παρέχον ὑπηρεσίας τῇ ἐπαρχίᾳ, προσεκάλεσεν ὅμως συγχρόνως τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς τε Πόλεως καὶ τῶν τμημάτων τῆς Ἐπαρχίας, ἵνα συνερχόμενοι κοινῇ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Μητροπολίτου, συντάξωσιν ἐιδικὸν Κανονισμόν περὶ τοῦ Μητροπολιτικοῦ δικαστηρίου καὶ ὀρίσωσι τὸν ἀριθμὸν τῶν μελῶν αὐτοῦ, ἅτινα τοῦ λοιποῦ θὰ ἐκλέγονται ἐν Ἰωαννίνοις ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν παρεπιδημούντων ἐπαρχιωτῶν, ἄνευ διακρίσεως τινος μετὰ τῶν Ἰωαννίτου, Ζαγορισίου ἢ Μαλακασιώτου κτλ. Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἔχει τὸ πλεονέκτημα, ὅτι ἐπιδίδωκει τὴν ἐπίτευξιν πραγματικῆς ἐνότητος καὶ ὁμοφροσύνης μετὰ τῶν ὁμοφύλων καὶ ὁμοθρήσκων συνεπαρχιωτῶν διὰ τῆς ἄρσεως τῶν ἀνότητων τοῦ τοπικισμοῦ διακρίσεων καὶ ἀντιζηλιῶν. Ἐὰν ἡ ἀπόφασις αὕτη ἤθελεν ἐξενεχθῇ, πρὶν ἢ τὸ δημογεροντικὸν ζήτημα ὑπεκκαύσῃ τὰ πάθη τοῦ τοπικισμοῦ, πιστεύω ὅτι μεγάλη δυσκολία δὲν θὰ ὑπῆρχεν, ὅπως γίνῃ ἀποδεκτὴ καὶ τεθῇ ἐν ἐφαρμογῇ, σήμερον ὅμως τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Αἱ τῶν τμημάτων κοινότητες μετὰ ζηλοτυπίας παρατηροῦσιν ὅτι διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀφαιρεῖται ἐπ' αὐτῶν πᾶν δικαίωμα ψήφου, παρὰ τὰ μέχρι τούτου κρατοῦντα, καὶ ὅτι οἱ ἐν τῇ πόλει παρεπιδημούντες ἐπαρχιωταὶ εἰς οὗς μεταδιβάζεται τὸ δικαίωμα αὐτῶν εἶνε πολὺ ἐλάσσονες τὸν ἀριθμὸν τῶν ψηφοφόρων πολιτῶν. Οὐχ ἥττον δὲ εἶνε δυσχερές, ἵνα ἐξευρεθῇ ὑπὸ τῶν προσεχῶς συγκληθησομένων ἀντιπροσώπων λύσις παραφυλάττουσα τὴν τε ἐνότητα τῆς ἐκλογῆς, τὸ δικαίωμα ψήφου τῶν κοινότητων τῶν τμημάτων καὶ τὴν κατὰ δικαίαν ἀναλογίαν συμμετοχὴν ἐν τῇ ἐκλογῇ τῆς πόλεως καὶ τῶν τεισάρων τμημάτων. Καλὴ μόνον θέλησις ἀπαιτεῖται καὶ ἡ συναίσθησις ὅτι διαρκὲς εἰρηνopoίησις τῆς ἐπαρχίας ἡμῶν μόνον διὰ τῆς ἐπὶ τόπου συνδιαλλαγῆς καὶ δι' ἀμοιβαίων παραχωρήσεων εἶνε δυνατὴ, οὐχὶ δὲ διὰ τῆς εἰς τὰ Πατριαρχεῖα προσφυγῆς καὶ διὰ Συνοδικῶν ἀποφάσεων, ὧν ἐκ πικρᾶς πείρας κατεδείχθη ἀριδύτως ὅτι τὰ κύρια προσάντα δὲν εἶνε ἀτυχῶς τὸ κύριον καὶ ἡ ἰσχὺς.

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Λαμπόθου τὰ ἐξῆς:
Συνεπεία τῆς δημοσιευθείσης ἐν τῇ «Φωνῇ» τῆς Ἡπείρου ἀναφορᾶς τῶν ἐν Καρθαγαζῇ Ἡπειρωτῶν πρὸς τὸν ἐκεῖ πρόξενον τῆς Τουρκίας ἡ Αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις ἠδύκχησε τέλος νὰ καταδιώξῃ κακοποιὰ τινὰ στοιχεῖα, κατηγορουμένα διὰ κλοπᾶς καὶ ἄλλας ἐγκληματικὰς πράξεις. Ἐξεδόθη δὲ ἐντάλμα προφυλακίσεως κατὰ τοῦ περιβοήτου Βασιλείου Δίσιου ὅστις καὶ παραπέμπεται διὰ τὰ παραιτέρω εἰς τὸ κακούργον

δικαίον. Ἀτυχῶς ὅμως κατώρθωσεν οὗτος ἐγκαίρως νὰ διαφύγῃ καὶ φυγοδικεῖ, τὰ δὲ πρὸς καταδιώξιν αὐτοῦ καὶ σύλληψιν ἐξεληθόντα ἀποσπάσματα δὲν κατώρθωσαν οὐδὲν μέχρι τούδε, διότι μεθ' ὅλην τὴν καλὴν θέλησιν τῆς διοικήσεως πρὸς σύλληψιν δὲν ἐπῆλθε τὸ ἀποτέλεσμα καθότι ὑπάρχουσι μετὰ τῶν ἡμῶν καὶ τινες οἵτινες συντρέχουσι καὶ ἀποκρύπτουν τὸν καταδιωκόμενον καὶ μάλιστα ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἐπαθον παρ' αὐτοῦ. Οὕτως ἐνθ' ὃ Δίσιος εἶχε καταφύγει εἰς τὸ βυρσοδεψεῖον τοῦ Ἀθαν. Παπαβαγγέλη παρὰ τοῦ ὁποίου ἄλλοτε εἶχεν ἀφαιρέσει πολλὰς ἀξίας δέματα, προκειμένου νὰ συλληφθῇ ὑπὸ τῶν ἀποσπασμάτων ἀπεκρύβῃ ὑπὸ τοῦ ἰδίου Παπαβαγγέλη ἐκ φόβου ἵσως μὴ πάθῃ ὑπὸ τῶν ὁπαδῶν του. Τοῦτο ἀποδιδνύει ὅτι πολὺ λάκκις οἱ κάτοικοι οὐδὲν παράπονον ὀφείλουσι νὰ ἔχωσι κατὰ τῆς ἐγχωρίου διοικήσεως ἀφοῦ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἀποκρύπτουσι τοὺς κακούργους· ἀλλὰ πρὸς παραδειγματισμὸν ἑσὼν ἡ διοίκησις νὰ θέσῃ χεῖρα καὶ ἐπὶ τοῦ παθόντος τούτου.

— Ἀπὸ Νεοχώρου τῆς Παραμυθίας ἐγένετο γνωστὸν ὅτι ἐξέρχονται εἰς τὰ χωρία τῶν Φιλιππῶν τινὲς πρὸς πώλησιν καπνοῦ λαθραίως· ἀφοῦ δὲ τὸν λαθραῖον καπνὸν πωλοῦν διαφεύγοντες τὴν καταδιώξιν τῶν φυλάκων τῆς Ραζῆς μεταβάλλονται ἀμέσως καὶ εἰς ζωοκλέπτας, ἀρπάζοντες τὰ φορτηγὰ ζῶα καὶ ὅτι ἄλλο εὗρωσιν εἰς τὰ χωρία τῶν Φιλιππῶν ἀπὸ τὰ ὁποῖα διέρχονται. Διὰ τοῦτο ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν Φιλιππῶν καὶ Παραμυθίας ὅπως φροντίσωσι νὰ καταδιώξωσι τοὺς λαθρεμπόρους καὶ ζωοκλέπτας συνάμα οἵτινες καταμαστίζουσι τὸν τόπον.

Κατ' εἰδήσεις ἀσφαλεστάτας ἐκ Σόφιας
Ὁ ἐκεῖ διπλωματικὸς πρᾶκτωρ τῆς Ρωσσίας κ. Μπαχμέτιεφ ἀπῆλθεν ἐσπευσμένως εἰς Κων(πο)λιν ἅμα τῇ παραίτησιν τοῦ ὑπουργείου Ἰθάν-τζωφ. Ἐν τῇ Βουλγαρικῇ πρωτεύουσῃ ἡ ἀναχώρησις τοῦ Ρώσου ἀντιπροσώπου θεωρεῖται ὡς ἐνέχουσα πολλὴν σημασίαν. Λέγεται ὅτι μεταβαίνει εἰς Κων(πο)λιν ὅπως ἐκθέσῃ εἰς τὸν ἐκεῖ πρέσβυν τῆς Ρωσσίας κ. Ζηνόβιεφ τὴν σοβαρότητα τῆς ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ δημιουργηθείσης καταστάσεως, ἥτις εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιρροῆς τῆς Αὐστρίας καὶ Γερμανίας ἐν τῇ Βουλγαρικῇ αὐλῇ. Ὅλα τὰ Βουλγαρικὰ κόμματα θεωροῦσι τὸ ὑπουργεῖον Πετρώφ ὡς σκοποῦν νὰ ὑψηρετῇ τὴν θέλησιν τοῦ Ἡγεμόνος Φερδινάνδου, ὅστις ἐπιδίδωκει τὴν διάλυσιν τοῦ Μακεδονικοῦ κομματος καὶ τὴν προσέγγισιν πρὸς τὴν τριπλὴν συμμαχίαν ἀντὶ τῆς Ρωστικῆς φιλίας. Βουλγαρικὴ ἐφημερίς καλῶς πληροφορημένη ὡς ἐξῆς ἐκθέτει τὰ τελευταῖα Ρωσικὰ σχέδια ἐν τῇ Βαλκανικῇ καὶ τὴν ἀντίπραξιν τῶν δύο γερμανικῶν δυνάμεων.

«Διὰ τῆς συμπήξεως τῆς Σερβίας, Βουλγαρίας καὶ Μαυροβουνίου εἰς ἓνα συμμαχικὸν θεσμόν, ὁ Ρώσος αὐτοκράτωρ σκοπεῖ νὰ ἀναθέσῃ εἰς αὐτὸν τὴν εἰρηνopoίησιν τῆς Μακεδονίας ἅμα τῇ ἐκρήξει ταραχῶν τὸ ἔαρ, μεθ' ἧς θὰ προσκληθῶν αἱ δυνάμεις νὰ ἐφαρμοσῶσιν ἐκεῖ τὰς μεταρρυθμίσεις. Μερὸς τι τοῦ σχεδίου τούτου ἐπραγματοποιήθη διότι Σερβία καὶ Μαυροβούνιον εἶνε πληρέστατα σύμφωνοι μόνον ἐπὶ τῇ Βουλγαρίᾳ δὲν προσήλθεν ἀκόμη χάρις εἰς τὰς Αὐστριακὰς ἐξουσίας. Ἀπὸ τὰς προσεχέεις

— Έτελέσθη προχθές ἐν τῷ ναῷ τῆς Χρυσοσπη-
λαιωτίσσης Λειτουργία ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἁγίου Γε-
ωργίου τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων. Παρέστησαν εἰς τὸν ναὸν
πολλοὶ τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ Ἑπειρωτῶν.

— Ἀπεβίωσεν ἐν Τεργέστῃ, πλήρης ἡμερῶν,
ἔπου ἤσκει ἀπὸ ἐτῶν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πνευματοπό-
λου, ὁ ἐκ Καλαρρυτῶν τῆς Ἑπείρου Νικόλαος Βογι-
άρος. Μεταξὺ ἄλλων κληροδοτημάτων πρὸς τοὺς συγ-
γενεῖς του, ὁ φιλόπατρις Ἑπειρώτης ἀφήνει καὶ κεφα-
λαίον 28.000 κορωνῶν, τοῦ ἑποίου οἱ τόκοι ἐπὶ συ-
νεχῇ πενταετίαν ἀπὸ τοῦ θανάτου του θ' ἀποστέλ-
λονται εἰς τὴν πατρίδα του καὶ θὰ διανεμῶνται εἰς
ἀπόρους ἐμοιθνεῖς καὶ ὁμοθρήσκους, μετὰ ταῦτα δὲ τὸ
μὲν ἡμισυ τῶν τόκων διατίθεται ὑπὲρ τῶν ἐν Τεργέ-
στῃ ἀπόρων Ἑλλήνων, τὸ δ' ἕτερον ἡμισυ ἀποστέλ-
λεται εἰς Καλαρρύτας, πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Αν. Π. Καρναμπάτ Ν. Οἶκ. Ραμλὶ Π. Ζ. Βου-
ζαῖον Δ. Μ. Λευκάδα Χ. Ζ. Βαρλάτ. Συνδρομαὶ
ὁμῶν ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν.—Δ. Μ. Φιλιππού-
πολιν ἐλάβομεν ὑπὸ σημειώσιν ὅσα γράφετε περὶ τῶν
συνδρομητῶν καὶ θὰ φροντίσωμεν τὰ δέοντα.—Γρ.
Αν. Τέσπερ ἐλήφθη ἡ συνδρομή σας ἐν καιρῷ ευ-
χαριστοῦμεν.

Κύριοι Δ. Μ. Κωνσταντῶνα Α. Ταν. (Τροφειλὸρ)

ΔΡΥΙΝΟΠΟΛΙΤΙΚΑ

Ἱστορικὴ περιγραφή τοῦ Λαμπόδου
καὶ τοῦ ἐν αὐτῷ Βασιλικοῦ ναοῦ

ὑπὸ Νικολ. Γ. Μυστακίδου

Ἐκ Δρόβιαννης τῆς Ἑπείρου

(ἴδαι συνέχεια εἰς προηγούμενον φύλλον)

Ἐν τῷ χωριδίῳ ταύτῳ εὗρομεν ὅτι τὸ
1730 ἦσαν πρόκριτοι εἰς τὴν Στόγιαννην οἱ
Πέτρος ἱερεὺς καὶ Ζήσος Δήμου· ἐπίσης καὶ εἰς
τὴν «Μέλιαννην ἢ Πέλιαννην» (ἐκ Πελάνας
πῆτας) εὗρομεν ὅτι τὸ 1590 ἦσαν Κυριάκης
Τῶϊας υἱὸς Νέζα καὶ Μιχαὴλ Κυριάκης τῷ
1660 (α). Ἡ Στεγόπολις μετὰ τοῦ Λαμπό-
δου ἀπετέλουν τότε μίαν μεγάλην κοινότητα
ὀνομαζομένη «Μεγάλῃ Χώρα», μετὰ τῶν
ὁποίων διάφορα εἰσὶν ἐρείπια καὶ διάφοροι γινώ-
μαι ἐπικρατοῦν, ὧν ἡ κυριώτερά εἰνε ὅτι εἰς τὰ
μέρη ταῦτα ἐνεφανίσθησαν πολλοὶ Ἰλλυροί, οἵ-
τινες ἔφερον οὐ μόνον καταστροφὴν εἰς τὸν τό-
πον ἀλλὰ καὶ μεταβολὰς εἰς τὰ ἔθνη καὶ ἔθιμα,
διὰ τοῦτο καὶ μεγάλη δυσκολία ἀπαντᾷ τις εἰς
τὴν ἀνίχνευσιν τῶν ἀρχαίων. Εἰς τὸ μέρος τοῦτο
μεταξὺ Σαρακηνιστῆς καὶ Τρανοσίστης ὑπάρχου-
σιν ἐρείπια ναοῦ καὶ φρουρίου ἐπὶ τινος ἀπόπτου
λόφου «Γέρμα» ἐπικαλουμένου· ἦτο πόλις ἀρ-
χαία τῆς Λυτζουρίας ἢ ἱερὸν τοῦ Ἑρμοῦ, ἐξ
οὗ ἀπεδόθη καὶ τὸ ὄνομα τοῦ λόφου, ἐφ' οὗ
σῶζονται καὶ τινες ἐπιγραφαί. Ὁ λόφος «Γέρμα»
ἦν ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ἑρμῆν ἢ εἰς τὰς παλαι-
στρας ἐν ᾗ ἐτίθεντο τὰ ἀγάλματα τοῦ Ἑρμοῦ
καὶ κατὰ τὴν καθωμιλουμένην γλῶσσαν «Γέρ-
μα ἢ Γερμά» Ἑρμά, Ἑρμαῖον ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ ὡς
καὶ τὰ Σχουριάδες ἐκ τῶν Διὸς κούρων. (β) Τὸ
Δελφινον ἐκ τοῦ δελφίνου, εἰς οὗ τὸ ὄστον ἦν
ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος (γ). Ἡ πόλις Γέρμα

(α) Μέλιαν ἢ Πέλιαν θέσις οὕτω καλεωμένη
πλησίον Νεπραβίστης, ἦν πόλις κτισθεῖσα τῷ 120
μ. χ. ὑπὸ Ἀδριανοῦ· ταύτης δὲ καταστροφῆς ἀ-
ναδείχθη τῷ 550 μ. χ. ἑτέρα πόλις «ἢ Ἰουστινι-
ανούπολις» καλουμένη ἥτις καθ' ἡμᾶς ἔκειτο μετὰ
Στεγόπολεως καὶ Σούχας.

(β) Καθ' ἡμᾶς ὀνομάσθη οὕτω ἐκ τῶν πολλῶν
συνοικιῶν ἢ χωριδιῶν, διότι περίεθ' σῶζονται ἐρείπια
ἐκκλησιῶν καὶ οἰκιῶν, ἐξ ὧν ἐσχηματίσθη ἡ νῦν
κοινότης «Σχωριάδες» καλουμένη.

(γ) Τὴν παραγωγὴν τούτων ὡς καὶ ἄλλων ἐπε-
ξεργάσθη καὶ Κοσμάς Θεσπρωτός, υἱὸς Δημητρίου
Κότρε Δρυϊνοπολίτης ἐμαθήτευσεν ἐν Δροβιάνῃ καὶ
εἶτα ἐν Ἰωαννίνοις. Οὗτος τῷ 1805 ὑπὸ τοῦ τότε
Ἐπισκόπου Δρυϊνουπόλεως μετέβαλε τὸ Θεσπρωτικὸν
ὄνομα ἀπὸ Κυρίστης Κοσμάς. Ἐδίδαξεν εἰς τὸ Νησί
τῶν Ἰωαννίνων, Πρεμετήν, Ἀρτσίσταν, Ζήτσαν κ.τ.λ.
Εἶτα εἰς διάφορα τῆς Ἑλλάδος μέρη καὶ ἀπέθανεν
72 περιπου ἐτῶν τὰς 5 Μαΐου τῷ 1852 ἐγκατέλει-
πεν οὐ μόνον χρήματα τοῖς κληρονόμοις ἀλλὰ βιβλία
πλεῖστα ὅσα.

Βουκουρεστίον.—Α. Α. Δραγαρέτσι Βελέσκα Ρωμο-
νίας.—Α. Β. Τατάρ-Παζαρέτση Ν. Τσ. Ἑσσην Τζου-
μαγιά.—Ζ. Γ. Στοκτον Καλλιφορτίας.—Γ. Σ. Σι-
κάρον. Ἀναμνηστικὸν ἐπ' ὀλίγον τὴν ἀπάντησίν σας
εἰς ὅσα σὰς ἐγράψαμεν πολλάκις.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀπανταχοῦ συνδρο-
μηταὶ τῆς «Φωνῆς τῆς Ἑπείρου» οἱ καθυστε-
ροῦντες τὰς συνδρομὰς αὐτῶν νὰ τὰς ἐμβάσωσιν
εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἀντιπροσώπους ἡμῶν.

ὑποθέτομεν νὰ γνωρίζωσι πάντες ὅτι ἔχουσι
καθῆκον μόνον νὰ ἀποστέλλωσι τὴν συνδρομὴν
τῶν καὶ νὰ μὴ περιμένωσι χιλίας παρακλησεις.

Οἱ ἐν Ρωμουνία συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται
νὰ ἐμβάσωσι τὴν συνδρομὴν τῶν εἰς τοὺς Ἀ-
δελφοὺς Χάϊτα ἐν Βουκουρεστίῳ. Δ. Βα-
νακούλην εἰς Βραΐλαν, οἱ ἐν Σερβία εἰς τὸν ἐν
Βελιγραδίῳ κ. Ἰω. Χαρισσιὰδην, οἱ ἐν
Καίρῳ εἰς τὸν κ. Χαρίσην Βασιλείου,
οἱ ἐν Πόρτ-Σαῖτ εἰς τὸν κ. Η. Κιτσωνέ-
δην, οἱ ἐν Τρικκάλοις εἰς τὸν κ. Μ. Σπυ-
ράκον, οἱ ἐν Δαρίσση εἰς τὸν κ. Ζοῦγκον,
οἱ ἐν Πάτραις εἰς τὸν κ. Μιχ. Χαρίτον,
εἰς τὸ πρακτερίον τῆς Πανελληνίου, οἱ ἐν Κερ-

καταστράφη, καθ' ὃν καρὸν ἐπέπεσον οἱ οὐ-
νοὶ τὸ Ἰλλυρικὸν λαμβάνοντες καὶ πολλὰς
χιλιάδας αἰχμαλώτους ἐκ τῶν κατοίκων μετὰ
τῶν λαφύρων εἰς τὸ μέρος τοῦτο. Διάφοροι γινώ-
μαι καὶ διάφοροι κρίσεις ἐπικρατοῦν ἐπὶ τῷ τόπῳ
τούτῳ, μάλιστα τινες λέγουσιν ὅτι κατεστράφη
ἐπὶ Ρομβέρτου ἐξ Ἰταλίας ὅστις ἐξῆλθεν ἐκ
τοῦ Αὐλῶνος καὶ κατ' ἄλλους ὅτι ἦλθον πολ-
λοὶ ἐκ τῶν μερῶν τῆς Μακεδονίας καὶ ἀνέβησαν
εἰς τὸ βουνὸν «Τσιαγιουπ» ὀνομαζόμενον, ἐφ'
οὗ ἤναψαν μεγάλας πυρὰς ὧν ὁ καπνὸς ἐδήλωνε
τὴν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ βουνοῦ αἰσίαν ἀφίξιν
των. Καταβάντες οὗτοι ἐκ τοῦ βουνοῦ κατέ-
στρεψαν τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος «Γέρμα» ἢ ἡ ἡγε-
μονίς ἢ ὁ ἡγεμὼν μὴ δυνάμενος ν' ἀντισταθῇ
ἔφυγε καὶ ἀπέθανε καθ' ὁδὸν ἄτεκνος ἢ κατέ-
φυγεν εἰς τὸ ἐν Λαμπόδῳ φρούριον, εἰς ὃ ἐκλεί-
σθη ἔως ὅτου ἔμαθον οἱ φίλοι του, οἵτινες ἦλ-
θον καὶ ὑπερησπίσθησαν τὰ δίκαιά του· συλλέ-
ξαντες ὅλας τὰς γυναῖκας καὶ τὰ ἀδύνατα μέρη
ἐτοποθέτησαν αὐτὰ εἰς τὰ δύσβατα καὶ ἰσχυρὰ
μέρη. Περὶ τοῦ ἡγεμόνος τούτου σῶζεται καὶ
ἑτέρα παράδοσις, διὰ τῆς ὁποίας μανθάνομεν,
ὅτι οὗτος ἐνυμφεύθη αὐτόθι ἔπειτα ἀφ' οὗ ἡσύχα-
σαν οἱ τόποι, ἐπῆρε μίαν ὁμορφὴν καὶ πλου-
σίαν Ἰλλυρίδα, ἧς ὁ πατὴρ ἐλέγετο Δούκας το-
πάρχης ἢ βασιλεὺς τῶν Κανίνων, καὶ ἀμφοτέρων
οἱ γάμοι ἐγένον μετὰ μεγαλοπρεπείας, ὡς λέ-
γεται· ἐκάλεσαν ὅλον τὸν κόσμον, ὥστε τὸ
συμπεθερικὸν ἐξετείνετο πέραν τοῦ «Πλακαλίου»,
ἦσαν οἱ πλεῖστοι ἐφιπποὶ κατὰ τάξιν καὶ ἡλι-
κίαν, διὸ σῶζεται καὶ τὸ ἐξῆς :

Καθάλα πάνονε ὁστό γάμο,
καθάλα πέρνονε τὴ νύμφη
καθάλα τὴν πηγαίνονε
ἴστη βρύσι γιὰ νερό.

—Ἐπαρε νύμφη, ἔπαρε
ἔπαρε κρῦο νερό
γιὰ νὰ βρέξῃς τὸν γαμπρό
τὸν καλὸν τὸν πεθερό
κι' ἐκεῖνο ποὺ νὰ μείνῃ
κολούρα νὰ ζυμώσῃς.

—Ζύμονε νύμφη ζύμονε
κι' ἀναφτε τὸν φούρνο,

Μοὶ ἔλεγεν εἰς γέρον ὅτι ἀπασαί αἱ οἰκίαι ἦσαν
πλήρεις ἀνθρώπων καὶ πολλὰ σκευὰ κατα-
σκευάζοντο, ὑπὲρ ὧν καὶ τὰ ἐκ τῶν ἐγγυρίων
λεγόμενον :

Στὸ Λάμποδον κάνονε χιρά,
Στὴ Σούχα μαγειρεύονε
καὶ ὁστά μεγάλα Κάνινα
ἴστολίζονε τὴν νύμφην
τῆς βάν τὸν ἥλιο πρόσωπε
καὶ τὸ φεγγάρι φρούδια
καὶ τὸν πρῶτον ἀνγερνόν
τῆς βάν δακτυλίδια
τῆς δίνου μύλους εἰλῆσαι
νεροτρουθιάς δεκάξ,
οἱ πέντε ἀλέθουν τὸ μισίρι

κύρα εἰς τοὺς Ἀδελφ. Δοσίου εἰς τὸ
βιβλιοπωλεῖον «Κάδμος» Οἱ ἐν Καρόλτση
εἰς τὸν κ. Α. Κούρτιον. Οἱ ἐν Μεσολογγίῳ
εἰς τὸν κ. Η. Διρλαμῆτσον. Οἱ ἐν Λαυρίῳ
εἰς τὸν κ. Δ. Γκάτσον. Οἱ ἐν Βουλ-
γαρίᾳ εἰς τὸν κ. Α. Πέτσον εἰς Καρναμ-
πάτ καὶ Δ. Μουτσόπουλον εἰς Φίλιπ-
πούπολιν. — Ἐκαστος τῶν συνδρομητῶν δύ-
ναται νὰ ἐμβάξῃ καὶ ἀπ' εὐθείας εἰς ἡμᾶς
τὴν συνδρομὴν του ἐντὸς συστημένης ἐπιστο-
λῆς, ἢ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς· οἱ ἐν Σερ-
βίᾳ Αἰγύπτῳ, Βουλγαρίᾳ καὶ Ρωμουνίᾳ ὅπου
λειτουργοῦν αἱ ταχυδρομικαὶ ἐπιταγαὶ παρακα-
λοῦνται ὥσάκτως νὰ ἀποστέλλωσι καὶ διὰ τοῦ
μέσου τούτου τὴν συνδρομὴν τῶν.

Τὸ γραφεῖον τῆς «Φωνῆς τῆς Ἑπείρου» εὐ-
ρίσκεται ἐντὸς τῆς «Ἀδριατικῆς Ἀσφαλιστικῆς
Ἑταιρίας», ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς Χρημα-
τιστηρίου.

καὶ οἱ δέκα τὸ καθάριο,
κ' οἱ πέντε οἱ καλλήτεροι
ἀλέθουν χωρὶς ξάδι
—ἄλεθε μίλε, ἄλεθε—
κι' ἀλεστικά μὴ πέρης
τ' εἶνε τ' ἀλεύρι τοῦ γαμπροῦ
τοῦ βασιλιά ὁ γάμος
ποῦ κάλεσε τὰ Γιάννινα
καὶ τὴν Ἀρβανιτιάν.

(Τραγωδεῖται καὶ Ἀλβανιστί)

Ἡ νύμφη ἦν πλουσίᾳ θυγάτηρ, ἔφερε μέγα
προικίον, ὡς καὶ πεσκέσια (ῥῶρα) πολύτιμα τὰ
ὅποια διένειμεν εἰς ὅλους τοὺς φίλους κ.τ.λ. οἵ-
τινες ἦσαν καὶ αὐτοὶ πλούσιοι, ἐταξείδευον εἰς
Κ)πολιν καὶ εἰς Ρώμην, ἐκ τῶν ὁποίων μερῶν
ἔφερον ἐνδύματα πολυδάπανα, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ
τραχήλου τοῦ στήθους τῶν γυναικῶν αὐτῶν
κρεμάμενα ἀργυρὰ καὶ χρυσὰ νομίσματα ἀπε-
τέλουν κλαγγὴν ὅτε ἐχώρευον αὐταὶ ἀκουσμένην
ἀπὸ τὰ κάτω τῆς Λυτζουρίας μέρη. Τοῦτο δὲ
τὸ πολυδάπανον τῆς στολῆς συνέβη καὶ νῦν ἀλλὰ
μεγαλείτερον ἢν τὸν παλαιὸν καιρὸν, ὡς καὶ
ἐν τινι τριφιδίῳ τοῦ ναοῦ Λαμπόδου εὗρομεν ση-
μειωμένον «τὸ κάμνω ἐνθύμησιν τῇ α'». Ἀπρι-
λίου τοῦ ἔτους αψπζ (1787) τὴν πέμπτην τῆς
Διακαινιστήμου ἐσυνάχθησαν τὰ περίεχ' χωρία ἐν
τῷ ναῷ τοῦ Λαμπόδου, τῶν ὁποίων οἱ πληρε-
ξούσιοι ἔπειτα ἀπὸ πολλὴν σύσκεψιν ἔμειναν
σύμφωνοι νὰ ἐλαττωθῇ ὁ τῶν νεονύμφων πολυ-
δάπανος κόσμος». Εἰς τοῦτο συνετέλεσε πολὺ
καὶ ἡ τοῦ ἱσαπεστόλου καὶ ἱερομάρτυρος ἁγίου
Κοσμᾶ διδασκαλία κατὰ τὴν πρώτην καὶ δευ-
τέραν αὐτοῦ περιοδείαν, ὅστις αὐστηρῶς ἀπηγό-
ρευσε τὴν πολυτέλειαν. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ μέρους
τούτου ἐξ ἀρχῆς ἡγάπων τὰς ἐορτὰς καὶ πανη-
γύρεις· ἐκαστος ἦτο ὑπόχρεος ν' ἀφίγη κατὰ
μέρος πᾶσαν ἐργασίαν καὶ νὰ συντρέχῃ εἰς τὴν
ἐορτήν ἢ τελετήν, ἥτις ἐγίνετο εἰς τιμὴν τῶν
Θεῶν· ὡς καὶ εἰς τοὺς ἀποθανόντας εἶχον μεγά-
λην ὑποχρέωσιν καὶ ὅταν τις δὲν παρευρίσκετο
εἰς τὴν ταφὴν ἐνομιζέτο δυστυχής. Ἐκ πάντων
τούτων συμπεραίνεται ὅτι αὐτόθι ἦσαν κατοικη-
μένα τὰ μέρη ἀπὸ τοὺς πρώτους χρόνους, ὧν ἡ
ἱστορία εἶνε κεκαλυμμένη ἀπὸ μύθους καὶ σκό-
τος, ὥστε ἀνεβάλλει τὴν ἀρχὴν τῶν εἰς ἐν χάος
ἀρχαιοτήτος. Τοῦτο ὅμως εἶνε γνωστὸν, ὅτι ἐν
τῇ κόμῃ ταύτῃ τοῦ Λαμπόδου, πρὸ τῆς χριστι-
ανικῆς θρησκείας ἦν εἰδωλολατρεία, ἧς οἱ ναοὶ
ἦσαν στολισμένοι μὲν τὰς πλεον λαμπρὰς εἰκόνας
καὶ ζωρὰ ἀγάλματα, τὰ ὅποια ἦσαν ἐκ ξύλων
μόνον κ.τ.λ., πλὴν ἐκαστον τούτων τῶν ξύλων
ἦτον ἀφιερωμένον εἰς ἕνα Θεόν, καὶ ἐξ αὐτοῦ
ἐγίνετο τὰ εἰδώλα.

(ἀκολουθεῖ)